

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

23.04.2019 r.

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Ograniczenia w możliwości stosowania podwyższonych kosztów uzyskania przychodu przez pracowników wytwarzających programy komputerowe, wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 1789/18	3
Przesłanki uznania dostawy zespołu zabudowanych nieruchomości komercyjnych za ZCP, wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. I FSK 1831/17	3
Straty banków poniesione z tytułu gwarancji mogą stanowić koszty podatkowe, niezależnie od typu umowy, którą zabezpieczyły, wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 2100/18	4
Ustalanie podstawy opodatkowania w podatku od niektórych instytucji finansowych przez ubezpieczycieli i zakłady reasekuracji, wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 2144/18	4
Leasing zwrotny nieruchomości to jednolita zwolniona z VAT usługa finansowa, która nie daje prawa do odliczenia podatku naliczonego – wnioski z wyroku TSUE z dnia 27 marca 2019 r. sygn. C 201/18	4
VAT należny od usług świadczonych przez komornika sądowego w ramach postępowania egzekucyjnego jest zawarty w pobieranych przez niego opłatach egzekucyjnych, wyrok TSUE z dnia 10 kwietnia 2019 r., sygn. C-214/18	4
Gmina, dokonując odpłatnego zbycia przedmiotów użytku domowego nabytych w drodze spadku, nie działa w charakterze podatnika VAT, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2019, sygn. III SA/GI 1277/18	4

Ograniczenia w możliwości stosowania podwyższonych kosztów uzyskania przychodu przez pracowników wytwarzających programy komputerowe, wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 1789/18

W sytuacji, gdy przeniesienie praw autorskich do utworu stworzonego przez pracownika nastąpi na mocy art. 74 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie jest możliwe stosowanie podwyższonych kosztów uzyskania przychodu.

Przepis ten wprowadza wyjątek od ogólnej reguły, że prawa autorskie przysługują twórcy. Na podstawie tego przepisu prawa autorskie do utworu stworzonego przez pracownika przysługują pracodawcy od chwili stworzenia utworu, o ile nie ma innych zastrzeżeń. W tej sytuacji, nie może być mowy o zastosowaniu 50% kosztów uzyskania przychodu względem pracowników, którzy tworzą utwory, które w taki sposób, tj. na podstawie art. 74 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przejdą na pracodawcę. Podwyższone koszty uzyskania przychodu związane są bowiem z korzystaniem przez twórcę z praw autorskich i rozporządzania nimi.

Zatem, w sytuacji gdy na podstawie art. 74 ust. 3 ww. ustawy, prawa autorskie przysługują od początku pracodawcy, pracownik nie korzysta z praw autorskich i nie może nimi rozporządzić. Tym samym, nie jest możliwe zastosowanie podwyższonych kosztów uzyskania przychodu. W sytuacji, gdy przeniesienie praw autorskich do utworów tworzonych przez pracowników następować będzie na zasadach ogólnych, tj. z wyłączeniem art. 74 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, możliwe jest w analizowanej sprawie zastosowanie podwyższonych kosztów uzyskania przychodu.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu, że przez wyodrębnienie wynagrodzenia (honorarium) nie można uznać sytuacji, w której kwota honorarium autorskiego, obliczana jest w oparciu o nakład czasu pracy pracownika na wykonywanie czynności zmierzających do stworzenia utworów, tj. jako iloczyn przepracowanych godzin w celu stworzenia utworów i określonej w umowie stawki za godzinę pracy nad tworzeniem utworu/poświęconej na przygotowanie utworu.

Należy podkreślić, iż czas pracy poświęcony na

stworzenie konkretnego utworu, który następnie zostanie przeniesiony na pracodawcę, jest tak naprawdę tylko narzędziem pozwalającym na ustalenie wysokości wynagrodzenia. Skoro zatem powstał utwór, którego autorem (twórcą) jest pracownik, któremu przysługują prawa autorskie do tego utworu i pracownik prawa te przenosi na pracodawcę za wynagrodzeniem - to nie ma podstaw do odmowy zastosowania podwyższonych kosztów uzyskania przychodu.

Przesłanki uznania dostawy zespołu zabudowanych nieruchomości komercyjnych za ZCP, wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. I FSK 1831/17

Przyjęcie, że ZCP tworzy zespół składników majątkowych zdolny do prowadzenia niezależnej (samodzielnej) działalności gospodarczej należy rozumieć w ten sposób, że w kształcie w jakim zespół ten jest zbywany, może on wykonywać określone zadania gospodarcze bez jakichkolwiek modyfikacji. Oznacza to, że zespół tych składników powinien być już wyodrębniony w istniejącym przedsiębiorstwie, tj. w przedsiębiorstwie zbywcy.

Same w sobie nieruchomości (zabudowane) nie tworzą całości zdolnej do prowadzenia samodzielnej działalności gospodarczej. Tym samym nie stanowią ZCP, nawet jeżeli były wykorzystywane przez sprzedawcę również do działalności gospodarczej polegającej na wynajmowaniu tych nieruchomości lub ich części, albo znajdujących się na nich obiektów budowlanych i ich części.

Jeśli podmiot gospodarczy prowadzi działalność gospodarczą, m.in. w zakresie wynajmu powierzchni handlowych i czyni to poprzez wyodrębniony w jego strukturze organizacyjnej zakład (dział, wydział), to wyodrębnienie tego zakładu wiąże się z obsługą tej działalności przez pracowników, finansowaniem, obsługą istniejących umów, zawieraniem nowych umów, itp.

Dopiero sprzedaż tak wyodrębnionego zakładu - jako całości - mogłaby spełniać warunek wyodrębnienia i zdolności do prowadzenia samodzielnej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 pkt 27e ustawy VAT. Jednak sprzedaż wyodrębnionych z takiego zakładu niektórych lub wszystkich nieruchomości, bez struktury składającej się na działalność w zakresie wynajmu nieruchomości nie może być uznana za sprzedaż ZCP.

Straty banków poniesione z tytułu gwarancji mogą stanowić koszty podatkowe, niezależnie od typu umowy, którą zabezpieczyły, wyrok WSA w Warszawie z 8 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 2100/18

Analiza art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. c ustawy CIT wskazuje, że użyte w tym przepisie pojęcie gwarancji nie odnosi się tylko i wyłącznie do gwarancji dotyczących spłaty kredytów i pożyczek, gdyż w tym przepisie zastosowano alternatywę rozłączną z pojęciem poręczeń.

Cecha, która określa spłatę kredytów i pożyczek odnosi się do pojęcia poręczeń. A zatem, żeby straty z tytułu poręczeń mogły być zaliczone do kosztów uzyskania przychodu, poręczenia muszą być udzielone na spłatę kredytów i pożyczek. Natomiast w przypadku gwarancji przez to, że mamy do czynienia z alternatywą rozłączną, nie ma takiego wymogu i te cechy, które występują w tym przepisie w dalszej części nie dotyczą pojęcia gwarancji.

W związku z powyższym, straty z tytułu gwarancji mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodu, niezależnie od tego na jaki rodzaj umowy zostały udzielone.

Ustalanie podstawy opodatkowania w podatku od niektórych instytucji finansowych przez ubezpieczycieli i zakłady reasekuracji, wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. III SA/Wa 2144/18

W świetle przepisu art. 5 ust. 2 ustawy PNIF regulującego sposób ustalenia podstawy opodatkowania dla ubezpieczycieli oraz zakładów reasekuracji kluczowe znaczenie ma okoliczność czy mamy do czynienia z podmiotami zależnymi lub współzależnymi. Jeżeli nie ma wątpliwości, że dane podmioty nie są ani zależne ani współzależne to zdanie drugie ww. przepisu nie odnosi się do nich. Literalne brzmienie tego przepisu wskazuje bowiem, że jego drugie zdanie odnosi się tylko i wyłącznie wprost do podmiotów zależnych bądź współzależnych.

Leasing zwrotny nieruchomości to jednolita zwolniona z VAT usługa finansowa, która nie daje prawa do odliczenia podatku naliczonego – wnioski z wyroku TSUE z dnia 27 marca 2019 r. sygn. C 201/18

Transakcje sale and lease back (sprzedaż nieruchomości i leasing zwrotny) stanowią trans-

akcje o charakterze czysto finansowym, służące zwiększeniu płynności finansowej.

Tym samym oraz biorąc pod uwagę, iż ustanowienie prawa dzierżawy nieruchomości jest nierozzerwalnie związane z leasingiem tych samych nieruchomości, dla celów VAT analizowane transakcje stanowi jedną czynność.

Przy czym omawianych transakcji nie można uznać za dostawę towarów na gruncie VAT, ponieważ w ich wyniku nie następuje przeniesienie prawa do rozporządzania nieruchomością jak właściciel.

VAT należny od usług świadczonych przez komornika sądowego w ramach postępowania egzekucyjnego jest zawarty w pobieranych przez niego opłatach egzekucyjnych, wyrok TSUE z dnia 10 kwietnia 2019 r., sygn. C-214/18

Przepisy Dyrektywy VAT oraz zasady neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie praktyce administracyjnej właściwych organów krajowych, takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którą przyjmuje się, że VAT od usług świadczonych przez komornika sądowego w ramach postępowania egzekucyjnego jest zawarty w pobieranych przez niego opłatach egzekucyjnych.

Gmina, dokonując odpłatnego zbycia przedmiotów użytku domowego nabytych w drodze spadku, nie działa w charakterze podatnika VAT, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2019, sygn. III SA/GI 1277/18

Gmina z tytułu wykonywania czynności polegającej na odpłatnym zbywaniu przedmiotów (ruchomości) nabytych w drodze spadkobrania ustawowego nie jest podatnikiem VAT, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy VAT.

W takim przypadku, w odróżnieniu od obrotu nieruchomościami nabytymi przez gminę w drodze tzw. komunalizacji mienia państwowego, gmina nie podejmuje aktywności podobnej do podmiotu handlującego przedmiotami używanymi. Ponadto, gmina nie ma wpływu na nabycie przedmiotowych nieruchomości w drodze spadkobrania i powyższe przypadki mają generalnie charakter sporadyczny.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Sposób rozliczania kosztów podatkowych związanych z realizacją kontraktu długoterminowego , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.101.2019.1.PH	6
Możliwość wystawienia jednej (zbiorczej) faktury korygującej oraz zastosowanie właściwego kursu przeliczenia waluty według kursu NBP przy wystawieniu faktury korygującej dotyczącej opustu , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29 marca 2019 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.48.2019.2.KB	6
„Zarządzanie funkcjonalne” może stanowić realizację działalności B+R , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.55.2019.1.BG	7
Sposób ustalenia momentu uznania kosztów podatkowych za koszt kwalifikowany dla celów ulgi B+R przepisów art. 15 ust. 4a ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.132.2019.1.MO	7
Stosowanie zwolnienia z podatku u źródła w stosunku do odsetek wypłacanych na rzecz spółki zarządzającej niemieckim funduszem inwestycyjnym , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.42.2019.2.BG	7
Prace realizowane w ramach projektów „hardware” stanowią działalność B+R , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.33.2019.1.MO	7

Sposób rozliczania kosztów podatkowych związanych z realizacją kontraktu długoterminowego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.101.2019.1.PH

Koszty uzyskania przychodów poniesione w związku z realizacją kontraktu długoterminowego powinny być rozliczane zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy CIT jako bezpośrednie koszty uzyskania przychodów, tj. proporcjonalnie do uzyskanych przychodów z tytułu realizacji wspomnianego kontraktu długoterminowego.

Możliwość wystawienia jednej (zbiorczej) faktury korygującej oraz zastosowanie właściwego kursu przeliczenia waluty według kursu NBP przy wystawieniu faktury korygującej dotyczącej opustu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29 marca 2019 r., sygn. 0112-KDIL1-3.4012.48.2019.2.KB

1) Przepisy ustawy VAT nie odnoszą się wprost do zagadnienia możliwości wystawiania zbiorczej faktury korygującej innej niż określonej w art. 106j ust. 3 ustawy VAT. Przepisy te nie wyłączają jednak możliwości jej wystawiania. Dlatego należy przyjąć, że nie ma przeszkód, aby wystawiać zbiorczą fakturę korygującą do co najmniej kilku faktur dokumentujących pierwotną sprzedaż na rzecz jednego odbiorcy.

Zatem, w przypadku udzielenia opustu w odniesieniu nie do wszystkich dostaw towarów dla jednego odbiorcy w danym okresie, również można wystawiać zbiorcze faktury korygujące, ale muszą one zawierać wszystkie elementy wskazane w art. 106j ust. 2 ustawy VAT.

Spółka może zatem wystawić jedną (zbiorczą) fakturę korygującą za dany okres z tytułu udzielenia opustu dla danego kontrahenta w sytuacji, gdy nie dotyczy ona wszystkich transakcji dokonanych pomiędzy spółką oraz tym kontrahentem w danym okresie, zawierającą wszystkie elementy wskazane w art. 106j ust. 2 ustawy VAT.

2) Wystawiając zbiorcze faktury korygujące, dokumentujące udzielone opusty spółka powinna stosować kurs przeliczenia waluty NBP, ogłoszony na ostatni dzień roboczy poprzedzający dzień wystawienia takiej zbiorczej faktury korygującej (bądź ostatni kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny, na ostatni dzień poprzedzający dzień wystawienia zbiorczej faktury korygującej).

„Zarządzanie funkcjonalne” może stanowić realizację działalności B+R, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.55.2019.1.BG

Czas pracy pracowników zajmujących stanowiska menedżerskie, uczestniczących w pracach badawczo-rozwojowych, zaraportowany w systemie ewidencji czasu pracy jako „zarządzanie funkcjonalne” należy uznać za czas przeznaczony na realizację działalności B+R w rozumieniu art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

Przy prowadzeniu innowacyjnych badań, czuwanie nad poziomem kompetencji pracowników działów R&D i odpowiednie wykorzystanie tych kompetencji na cele konkretnych zadań jest kluczowe dla osiągnięcia pozytywnego efektu badań klinicznych. A zatem, jest to bezpośredni wkład w realizację działalności B+R z poziomu kierowniczego.

Przyjmując, że czas zaraportowany przez menedżerów jako „zarządzanie funkcjonalne” można uznać za czas przeznaczony na realizację działalności B+R w rozumieniu art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT należy stwierdzić, że czas pracy zaraportowany przez menedżerów jako praca poza badaniami klinicznymi bądź czas niepracujący nie stanowi takiego czasu pracy. Wobec tego nie należy go uwzględniać przy kalkulacji relacji czasu pracy przeznaczonego na realizację działalności badawczo-rozwojowej w ogólnym czasie pracy pracownika w danym miesiącu.

Sposób ustalenia momentu uznania kosztów podatkowych za koszt kwalifikowany dla celów ulgi B+R przepisów art. 15 ust. 4a ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.132.2019.1.MO

W sytuacji wystąpienia różnic pomiędzy momentem poniesienia kosztu a momentem jego uznania za koszt uzyskania przychodu, prawo do pomniejszenia podstawy opodatkowania na podstawie przepisów art. 18d ust. 1 ustawy CIT będzie przysługiwać spółce w momencie uznania kosztów związanych z pracami badawczo-rozwojowymi, stanowiącymi koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 18d ust. 2-3 ustawy CIT za koszty uzyskania przychodu.

Tym samym, moment uznania kosztów za kwalifikowane, tj. moment w którym mogą one zostać odliczone od podstawy opodatkowania w ramach ulgi, jest tożsamy z momentem uznania tychże za koszt uzyskania przychodu w rozumieniu - właściwych dla prac badawczo-rozwojowych przepisów art. 15 ust. 4a ustawy CIT.

Stosowanie zwolnienia z podatku u źródła w stosunku do odsetek wypłacanych na rzecz spółki zarządzającej niemieckim funduszem inwestycyjnym, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 5 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.42.2019.2.BG

W przypadku niemieckich funduszy inwestycyjnych będących wyodrębnionym zbiorem aktywów (nieposiadających osobowości prawnej, zdolności prawnej, zdolności do czynności prawnych, struktury organizacyjnej), których zarządcą, zastępcą pośrednim (i cywilnoprawnym właścicielem tych aktywów) jest spółka zarządzająca, status podatnika podatku dochodowego należy przypisać spółce zarządzającej.

A zatem, w przypadku niemieckich instytucji wspólnego inwestowania organ traktuje jako podatnika podatku dochodowego podmiot zarządzający funduszem, ale w zakresie, w jakim reprezentuje on fundusz.

Analizując warunki zwolnienia określone w art. 21 ust. 3 ustawy CIT należy uznać, że wszystkie przesłanki wymienione w tym przepisie są spełnione.

Spółki celowe jako podmioty wypłacające należności, tj. odsetki, są polskimi rezydentami podatkowymi (spółką mającą siedzibę lub zarząd na terytorium Polski), co implikuje spełnienie warunku określonego w pkt 1. Spółka zarządzająca jako podmiot otrzymujący przychody w postaci odsetek od spółki celowej jest niemiecką spół-

ką z o.o. podlegającą nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na terytorium Niemiec i nie korzystającą ze zwolnienia z opodatkowania CIT od całości swoich dochodów, co przesądza o spełnieniu warunku wymienionego w art. 21 ust. 3 pkt 2 ustawy CIT.

Spełniony jest również warunek wymieniony w pkt 3, gdyż spółka zarządzająca posiada bezpośrednio 100% udziałów w kapitale spółek celowych oraz zamierza być w ich posiadaniu przez nieprzerwany okres co najmniej 2 lat. Nie budzi też wątpliwości wypełnienie warunku określonego w art. 21 ust. 3 pkt 4 ustawy CIT, gdyż niemiecka spółka zarządzająca jest rzeczywistym właścicielem odsetek.

W związku z powyższym, możliwe jest zastosowanie zwolnienia podatkowego w stosunku do odsetek wypłacanych na rzecz spółki zarządzającej.

Prace realizowane w ramach projektów „hardware” stanowią działalność B+R, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 kwietnia 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.33.2019.1.MO

Z ustawowej definicji działalności badawczo-rozwojowej (art. 4a pkt 26 ustawy CIT.) wynika, że taka działalność musi mieć charakter twórczy. Posłużenie się tym sformułowaniem wskazuje, że działalność badawczo-rozwojowa to aktywność, która nastawiona jest na tworzenie nowych i oryginalnych rozwiązań, często o charakterze unikatowym, które nie mają odtwórczego charakteru.

Zgodnie z art. 4a pkt 26 ustawy CIT działalność badawczo-rozwojowa musi być podejmowana w systematyczny sposób, czyli poprzez bieżące prowadzenie prac badawczo-rozwojowych podjętych w przyszłości, jak i rozpoczęcie działań badawczo-rozwojowych przy jednoczesnym założeniu, że podatnik w przyszłości będzie dalej podejmował i realizował prace tego rodzaju. Przesłankę tę należy rozumieć jako zakaz obejmowania ulgą incydentalnych działań podatnika. Działalność badawczo-rozwojowa musi mieć określony cel, tj. powinna być nakierowana na zwiększenie zasobów wiedzy oraz ich wykorzystanie do tworzenia nowych zastosowań.

W konsekwencji należy uznać, iż prace realizowane przez spółkę w ramach projektów „hardware”, polegających na opracowaniu nowych urządzeń oraz ulepszeniu urządzeń już istniejących, są działaniami podejmowanymi w sposób systematyczny w celu zwiększenia zasobów wiedzy i wykorzystania ich do tworzenia nowych zastosowań. Zatem realizowane przez spółkę działania spełniają przesłanki do uznania ich za działalność badawczo-rozwojową w rozumieniu art. 4a pkt 26-28 ustawy CIT.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl